

ZUSSEN MARIE, LIEN, PIETA EN MIEN ZIJN SAMEN 391 JAAR

'We zijn heel blij dat we elkaar nog hebben'

Vier zussen, samen 391 jaar oud en nog altijd onafscheidelijk. 'De Smitskes' uit Nistelrode delen een schat aan herinneringen en hebben een bijzondere familieband.

De televisieserie 'De Grannies van Amsterdam' draait om vier flamboyante vriendinnen die samen 308 jaar oud zijn, maar Brabant kent zijn eigen *grandes dames*. Marie Jacobs-Smits (102), Lien van Os-Smits (98), Pieta Raymakers-Smits (96) en Mien de Mol-Smits (95) zijn samen goed voor maar liefst 391 levensjaren. 'De Smitskes' worden ze vaak genoemd. Alle vier weduwe, moeder, grootmoeder en inmiddels ook overgrootmoeder.

HERINNERINGEN DELEN

Ze zitten naast elkaar aan een tafel in de tuin tijdens een familiereünie in Odiliapeel. Mien en Marie in kleurrijke bloemenprints, Lien en Pieta in rustige natuurtinten, met bijpassende sieraden. Piekfijn zien ze eruit. "Dat vinden we wel belangrijk. Ik ga iedere week naar de kapper", zegt Pieta. "En we houden van mooie kleren", vult Lien aan, terwijl ze nog vlug een appje op haar smartphone verstuurt. Lien en Pieta zijn de gangmakers aan tafel. Ze praten enthousiast en halen moeiteloos herinneringen uit een ver

verleden naar boven. Marie en Mien luisteren meer. Soms blijft een naam even hangen of moet een jaartal worden teruggehaald. Dan is er altijd wel een zus die het weet. Lien en Pieta wonen nog zelfstandig in Nistelrode. Ze doen hun boodschappen, koken en houden hun eigen huishouden bij. "Ge moet in beweging blijven, hè", zegt Lien.

VEEL ONTHOUDEN

Marie en Mien wonen in een verzorgingstehuis, in Nistelrode en Uden. Lien en Pieta gaan geregeld bij hen langs. "Wij komen meer onder de mensen en hebben altijd wel wat te vertellen. Maar Marie weet

MARIE (102)
'Als we gaan zingen, ga ik mee'

LIEN (98)
'Ge moet in beweging blijven'

vaak nog wel dingen van vroeger die wij niet meer weten", zegt Lien. Marie kijkt sceptisch. "Die dingen van lang geleden kan ik niet goed meer onthouden. Ik ben al blij dat ik kan onthouden wat ik nu weet." Lien, met een hoofdknikje naar Marie: "Zij is nog heel scherp, hoor. Ze puzzelt met woordzoekers. Met Rummikub is ze sneller dan wij."

OPGEGROEID OP DE BOERDERIJ

De zussen groeiden met hun jongere broer op in een boerderij in Nistelrode. Hun jeugd speelde zich af tussen school, kerk en de boerderij. Veel verder reikte de wereld niet. "Als we uit school kwamen, wachtte het werk", vertelt Pieta. "Poetsen, aardappelen rooien, koren maaien en binden." Lien knikt. "Voor een volle mand aardappelen kregen we vijf cent van ons moeder." Met enig ontzag vertelt Lien: "Marie stond om vijf uur al op om de koeien te melken. Met kannen aan het stuur fietste ze ver weg om de melk rond te brengen." Marie reageert: "Ik vond dat niet erg. Iedereen was vroeg op. Het was werken, werken,

PIETA (96)
'Als we uit school kwamen, wachtte het werk'

werken." Lien herinnert zich vooral de avonden. "Dan zat het hele gezin bij elkaar en breiden we of stopten we kousen. Ik vond dat wel gezellig."

ALTIJD NAUW VERBONDEN

Al jong gingen de vier werken. Pieta vertrok op haar zestiende naar Nijmegen. "Ik poetste de operatiekamer en de röntgenkamer van de Sint Maartenskliniek. Eens per maand ging ik met de bus naar huis. Ik verdiende 25 gulden per maand en dat gaf ik meteen af aan mijn vader en moeder. Zo ging dat." Marie werkte als hulp in de huishouding, met kost en inwoning, bij verschillende grote gezinnen.

Weer later kwamen de verkeringen, de huwelijken en de kinderen. Drie zussen trouwden in 1957, Lien als laatste in 1963. Maar hoe verschillend hun levens daarna ook werden, ze bleven nauw verbonden met elkaar. Muziek was altijd belangrijk. Mien en Pieta schreven samen liedjes, zaten in een koor en traden op tijdens familiefeesten. Mien zong alt, Pieta sopraan. "Dat was zo mooi", zegt Mien. "We houden nog steeds erg van muziek." Ze dansten ook graag, speelden toneel of maakten fietstochten, vaak met hun mannen erbij. Ook nu gaan ze nog geregeld naar cultureel centrum Nesterlé in Nistelrode. "Als er iets te doen is, zijn wij erbij", zegt Lien.

MIEN (95)
'We houden nog steeds erg van muziek'

OOK VERDRIET

Hun leven bestaat niet alleen uit vrolijke herinneringen. De zussen namen afscheid van hun mannen en van hun broer. Marie verloor haar enige zoon toen hij elf jaar oud was. Haar zussen steunden haar in die moeilijke periode. "Hij hielp iemand en is toen zelf verongelukt", vertelt Marie. Ze is altijd de rustigste van de vier geweest. Ze hoefde niet zo nodig op de voorgrond en bleef vroeger liever thuis als haar zussen eropuit trokken. "Dat is eigenlijk nog steeds zo", zegt Pieta. "Maar als we gaan zingen, ga ik mee", zegt Marie. "Dat klopt", zegt Lien. "We houden in ons gezin allemaal van zingen. Ons moeder kon dat zo mooi. Met Kerst gingen we naar de nachtmis. Als we terugkwamen, zaten we allemaal rond de kachel en dan zong ons moeder kerstliedjes. Het zit echt in de familie."

IN DE GENEN

Toen Marie honderd werd, was het drie dagen feest. Na afloop vroegen ze in het tehuis of ze niet moe was. "Nee", zei Marie. "Ik wil lekker rummikuppen." Ze lachen er hard om. "Ik zit daar goed", zegt Marie. "Maar je krijgt veel te veel eten. En ik heb nooit honger. Want je doet geen flikker meer." Lien zegt haar kinderen weleens dat ook zij héél oud kunnen worden. "Het zit in de genen. Ons vader werd 96 en zijn broers waren ook allemaal ver in de negentig. We zijn heel blij dat we elkaar nog hebben. Om je heen vallen steeds meer mensen weg, maar dit blijft." ■